

ՓՈԽԱՆ ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆԻ**«ԵՐՈՒՍԱՂԵՄԻ ՏԱԳՆԱՊԸ»****ԴԻԱԿԻ ՄԸ ՇՈՒՐՋ**

Նորէն կը չափերտենք մեր երկրորդ Խմբագրականի խորագիրը կազմող զոյգ բառերը, ըսելու համար, զլիաւորաբար մեր Ամերիկայի բարեմիտներուն, որոնց հոգեկան բանաւորովը երթալով կը խորանայ, վերածուելու համար ստրկամտային հոգեբանութեան մը: Ձեմ ցաւիւր այս արտայայտութեան համար, որովհետեւ որակումը այնքան ճիշդ է, որքան իրաւ է անոնց հետեողականութիւնը: Այլապէս աւագակի, սուտակոտապահ զոյգ մը ոսկեզօծուած սուտերը պիտի չբաւէին Ամերիկայի հայութեան մէկ կարեւոր նկատուած մասը մտազար համոզման տանելու: Իրականութեանը հետեւիլ չկարենալու այս ոգեբերականութիւնը գիրենք վերածեր է թութակներու, աւելի ճիշդ՝ մեքենաներու, որոնց անիւները օդին մէջ կը դառնան:

Տիրան-Եղիշէի պայքարի ժամանակ, այսօրուան ծթաած հերոսներէն շատեր մինչև Ապահովութեան Խորհուրդը գացին, պաշտպանելու բռնադրաւիչ մը: Այսօր նոյն մարդիկ Կաթողիկոսը բեմ հանել կ'ուզեն, պաշտպանելու զոյգ մը, դարշելի ստախօս մը, վտարուած մը: Այս եղբրական հոգեվիճալը Ամերիկահայութեան յատուկ է, որոնք ապաւինած իրենց քանի մը տղարներուն, կը կարծեն թէ մեր ժողովուրդին և եկեղեցիին կը ծառայեն: Անոնք չեն անդրադառնար թէ դրամը միայն արտաքինոցը կը զուարճացնէ:

Այսօր տակաւ կը քնանան մարդկային ազնիւ զգացումները, շնչահեղձ է բարոյականը, կը սպանուին գութն ու խղճմտանքը, և այս ամէնը յանուն առեղծուածային վաղուան մը, մինչ կը մեռնի ներկան որ իրականութիւն է գէթ: Յոյսը յուսահատութեան մէջ է: Մեռած է ընդզգումը, որ բարոյական երանգ մը ունի զոնէ և մարդկային ստորոգելի, բովանդակելով զգուանքի զաղափար մը հանդէպ հոգեկան և բարոյական անկումի մը կամ խաթարուած նկարագրի մէկ արարքին: Այս անկումը յստակօրէն կը բնորոշուի մեր օրերու ախտաբանական վիճակներու մէջ:

Մարդիկ՝ զրկուած ընդզգում և արողութենէն, կ'ոտնակոխեն բարոյական արժէքները, կը փշուրին ազգային սրբազան ժառանգները, կ'անարգուին իտէական առաջադրութիւնները: Ֆիլէմթիզմի հոգեբանութիւնը տակաւ կը խորանայ այսօրուան մարդերուն մէջ, որու ենթական խոհեմութիւն կը համարի գէշ մարդ չըլլալ ոնէ մէկու հետ, որկէ տեսակէտի մասին: Ձքնադատել, չհակառակիլ, հետեւիլ մարդերու՝ որոնք դիրք մը ունին և կամ քանի մը տղար, անոնց հետ ըլլալ, հակառակ չխօսիլ անոնց, կարմիրն ալ լաւ է ըսել, ճերմակն ալ: Հան

դուրսեւ ըլլոր սայթաքումներուն և մեղանչումներուն, քաջալերել միջակու-
թիւնները: Այս հոգեբանութեամբ կը կորսնցնէ մեր ժողովուրդը երբ կը վերնայ
բարոյական նկարագրի հակակշիռը եղող խղճմտանքը, երբ կը լռէ զգուանքի
զգացումը, որ կը ծառայէ իբրեւ արգելակ ստորնացուցիչ արարքներու դէմ:

Դ Ի Ա Կ Ի Մ Ը Շ Ո Ի Ր Զ

Երեք տարիներէ ի վեր, կարգ մը մուրացիկ կուսակցականներ, վսեմ
նկատուող շուքեր և անոնց շուրջ պար բռնած պնակալէզներ, կը փորձեն կեն-
դանացնել դիակը, Երուսաղէմի Միաբանութեան կողմէ ընդհողուած: Մեր ա-
ւանդական պատմութենէն ծանօթ պէտք է ըլլայ շատերուն, Արա Գեղեցիկի
հերոսական մահը: Արան զեղադէմ էր և վեհաշուք, անած Հայաստանի արշա-
լոյսներու նռան զինիով, լուացուած իր ժողովուրդի մեծ երազի կապոյա շու-
րերով: Այսպէս կը խօսին մեր պատմիչներն ու աշուկները իր մասին: Քաջութեան
և զեղեցիկութեան իր համբաւը կը հասնէր, այդ օրերուն, նաև Ասորես-
տանի Շամիրամ Թագուհիին, որ ըստ աւանդութեան ծնած էր օձի և աղաւնիի
միաւորութենէն: Այս վաւաշոտ էջը երբ կը լսէ Արայի զեղեցիկութեան մասին,
կ'ուզէ տիրանալ անոր: Դեսպաններ կը զրկէ Թանկագին նուէրներով, իր քով
հրաւիրելու Հայոց արքան: Արան կը մերժէ հրաւէրը՝ հասկնալի պատճառնե-
րով, յայտարարելով թէ ինքը չէր կրնար ձգել իր երկիրը, որուն իւրաքանչիւր
հողաշերտին կապուած էր իր հոգին: Յետոյ՝ թէ ինքը ամուսնացած էր Հայ
իշխանուհիի մը հետ, որուն իւրաքանչիւր աչքը անմար սասողի մը պէս կը
լսէր Հայոց աշխարհը:

Արայի վերջնական մերժումէն յետոյ, Շամիրամ մեծ բանակով մը Հա-
յաստան արշաւեց, բռնի տիրանալու համար Հայոց արքային: Արան պատե-
րազմի մէջ մեռաւ, հակառակ Շամիրամի փափաքին որ ողջ տանին զինքը իրեն:
Ասորեստանի Թագուհին օրերով պահեց դիակը, յանձնելով Յարալէզներու խնամ-
քին, զայն կենդանացնելու յոյսով: Օրեր անցան և հակառակ մոգերու և զու-
շակներու աղաչանքին, իրենց չաստուածներուն, Արան չկենդանացաւ:

Դիակը ծանօթ է մեզի, առանց անշուշտ Արայի ունեցած առաքինու-
թիւններուն: Ինչպէս նաև մեր օրերու աներես Շամիրամը, իսկ Յարալէզները՝
կարգ մը մուրացիկ կուսակցականներ: Երեք տարիներէ ի վեր հրաշքի սպասող
այս սուտակապաւններ կը շարունակեն Յարալէզներու նման լզել դիակը, երբ
տակաւին մինչև երէկ վրան կը թքնէին, զայն կենդանացնելու յոյսով: Իսկ
կարգ մը ազնուաշուքներ, ծախած իրենց հոգիի եօթն անգամ փոշիացած կու-
սութիւնը, կը գործակցին այս մուրացիկներուն, որոնք փոր մը հացի համար
Թառած Բարեգործականի կոնակին, տիւ ուղիներ իրենց կուկուրիկուն կ'երգեն
ազգասիրաբար . . . իրենց խորթականները պատուհան ըրած իրենց սնափառու-
թեան, առանց անդադառնալու թէ առանց աքաղաղներու ալ արեւ կը ծագի:
Դժբախտ է հոգին երբ ամուլ է: Փրկութեան բացակի այս նոր քեկնածուները
քանիցս փորձեցին իրենց կողմ քաշել Նորին Ս. Օծութիւնը, որ այս անգամ
զիտցաւ հասկնալ նենգամտութիւնը իրեն մօտեցողներուն և մնաց իր բարձրու-

Թեան վրայ, թե՛ ուզենք հայելի մը բռնել այս մուրացիկներու հոգիին դէմ, ապացուցած կ'ըլլանք բոլորիս զիտցածը, թէ անոնք բնաւ չեն զիջանիր մաքշանալու: Մեծ բարերարը և իր փէշակիրները, որոնք պայքարէ աւելի որսորդութեան ելած են, պէտք է լաւ զիտնան թէ ամէն թռչունի միս չ'ուտուիր:

Անոնք, այս ազնուաշուքները և պարապորդ հովուներն էին որ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսի կարգադրութեամբ Երուսաղէմ զրկեցին իրենց անպարկեշտ և դաւադիր Յաննախումբը, իբր թէ քննելու Երուսաղէմի հաշիւները, աւելի ճիշդ՝ արդարացնելու զոդ մը, որ ծանօթ էր բոլորին, նոյնիսկ զինքը պաշտպանողներուն, Անթիլիասի Կաթողիկոսարանէն մինչև Երուսաղէմ, Յաննախումբի ստապատում տեղեկագիրը Վանքի հաշիւներուն հետ կապ ունեցող հաշուետուութիւն մը չէր, այլ եկած էին հրահանգուած Ամերիկայի մարդագէտներ, մեղի ամբաստանութեան տակ առնելու համար: Աւելին՝ Յաննախումբի տեղեկագիրը տակաւին Կաթողիկոսին չ'ներկայացուած, որուն փափաքին վրայ միայն ընդունած էինք այդ չարամիտ խեշերանքները, կը հրատարակուէր թրքաբարոյ Պօղոսեանի թերթին մէջ, յերբուրուած սուտերով և զրպարտութիւններով, օր առաջ հանրութեան միտքը պղտորելու համար, առանց սպասելու մեր տեղեկագիրին: Մեր այս Խմբագրականներու շարքին՝ առանձինն պիտի խօսինք Յաննախումբի Երուսաղէմ զրկուելու գաղափարի մասին, որ հաշուեհմտութեան անկէ ինչ քաղաքական ցայտակարգներ կը հետապնդէր... Այլապէս Երուսաղէմը ի՞նչ ունէր, պարտքէն զատ, մանաւանդ այս վերջի յիսուն տարիներուն:

Քառասուն տարի հերսսաբար ծառայած եմ Ս. Յակոբայ, իբրև պաշտպան և յանձանձիչ Աթոռին: Պատրաստ եմ ըսածներս հաստատելու հայու, մարդու և եկեղեցականի քաջութեամբ, խրելու իրականութեան նիզակը բոլոր անոնց հոգիին մէջ, որոնք զրպարտիչի դերով կը ներկայանան: Մեր մէջ, այսօրուան պայմաններուն տակ, ծանօթ չէ ընտրեալներու երկուութիւնը, հեռացած է հանգամանքին վեհութիւնը և փնտցած է մարդը, իբրև հասարակ անօթ: Համեստութիւնը իր տեղը ունի անշուշտ, բայց կը դառնամ խորիտ, հպարտ, ապերասան, երբ կը խօսիմ յանուն Սուրբ Յակոբայ, նման քահանայապետին՝ որ սրբութեան բեմէն կը պատգամէ: Հետեաբար զթութեան զոհերուն, հոգիով հաշմանդամներուն կարեւորութիւն չեմ տար: Մի մոռնաք թէ զթութիւնն ալ իր զոհերը ունի, նման ալքումուրութեան, խաղամուրութեան: Ամէն ստեղծներու վրայ երգուած այդ փառաբանութիւնը յաճախ աղբիւրն է կարգ մը ընկերային չարիքներու: Որովհետև բարեգործութիւնն ալ իր չարիքները ունի, երբ չի զիտեր օժանդակը ըլլալ ճամբուն վրայ ինկած վիրաւորին, որքին, չքաւորին, առանց շահախնդիր ակնկալութեան: Ընդհակառակն երբ կը փորձէ խոնարհեցնել, անպատուել, մուրալու հարկադրել անհատը, քաջալերելով անոր մէջ արժանապատուութիւնը անզոսնող ազնիւ և առնական ընդունակութիւնները: Ականջը խօսի «Արև»-ի և իր պաշտօնակից խմբագիրներուն, որոնք դրամով միշտ պատրաստ են գնուելու:

Գթութեան զոհերուն չափ լիբր են նաև այն հարուստները, որոնք կը պահանջեն որ մարդիկ մերկանան իրենց արժանապատուութենէն, որպէսզի անոնց հոգիին չափ տղեղ և անամօթ մարմինը ծածկել ուզեն իրենց սուածովը:

Իսկ ստացողները վարժուած են գիրութեամբ մերկանալու իրենց կտոր մը առաքինութիւններէն, որովհետեւ պարտահատոյցը վատշուէր մըն է, այս կերպով վարձատրուած ըլլալուն համար: Այս դժնէ երևոյթը խոզովի համեմատութիւններ առնել սկսած է արտասահմանի մէջ, մասնաւորաբար Բարեգործականի մեղրի կարասին շուրջը:

Այս կարգի պանդոյրները, աւելի ճիշդ՝ մակարոյնները, որոնք ձեռք գ'երկարեն իրենց կերը ստանալու համար, դուրս կը ֆնան կեանքի տողանցքէն: Մեր մեծ աղէտէն յետոյ, իրենց տուններէն և տեղերէն դուրս նետուած զաղթականներն անգամ, այդ սև օրերուն, չեղան այսքան լալիր, ինքզինքնին ծախելու չափ: Իսկ այսօրուան մուրիկները աշխատանքէն թափալիք բարիքը անէծքի են վերածելու ու չեն անդադառնար թէ ճակտի քրտինքէն զատ ոչինչ կրնայ սրբել իրենց ամօթը: Երբեք երեսաց կերիցես զհաց՝ աստուածային պատուէրը մոռցած՝ ինքզինքնին ծախելու ելած են: Ի մտի ունեցէ՛ք, թշուառամիտ հովկուլներ, եթէ հայօրէն զգալ զիտէք, մեր բոլոր առաքինի մեռելները ձեզի կը թշնամանեն ձեր այս անարգամեծար արարքին համար, իսկ ողջերը ձեզի հետ կը թքեն ձեր վրայ և ցաւ ունին ձեզի նման խոզեր կերակրողներուն հանդէպ, բարեգործական նոր ըմբռնումներով և քաղաքականութեամբ:

Իսկ զալով ձեզի, զովասանք մուրացող հարուստներ, զզխած ձեզի եղած լորձնաշուրթն մեծարանքներէն, չէ՞ք անդադառնար թէ դուք ալ զոհեր էք ձեր թշուառամիտ ամբարնաւաճութեան, որ ձեր ժանգոտած հոգիի լարերուն վրայ կը փորձէ իր սուտ և անարուեստ նուազը, ձեր սնափառութիւնը զգուող: Մի՞թոյլ տաք որ՝ ուրիշներ շահագիտօրէն գնահատել փորձեն ձեզի, աչքը ձեր քսակին յառած և ոչ թէ ձեր պարապ զլուխին: Պէտք է ճանչնաք խլուրդներուն ճամբաները և օձերուն ծերպերը, որովհետեւ ձեր մէջ ամէն բան մարդուն է, բայց ոչ մէկ բան մարդկային: Դուք, անկոչ դատաւորներ, որ կ'ուզէք արդար ըլլալ, ցարդ ի՞նչ վճիռ արձակեցիք ամէնուն ծանօթ զողի և հայու և մարդու զգացումներէն զուրկ թշուառամիտի մասին, որ խաչագողի նման ձեզմէ օգնութիւն կը հայցէ, բայց հոգիով աւազակ մըն է: Ի՞նչ կը սպասէք այն օձէն, որ չի կրնար իր խորիւր փոխել: Դուք, այսօրուան շուարած և ծիծաղելի արարածներ, կրնաք լռեցնել թմբուկը և թուլցնել լարերը քնարին, բայց չէք կրնար արգիլել արտայտին երգը:

Իմ բառերս որակումներ չեն, թշուառամիտներու հասակը չափող: Ամէն բառ ինձմէ՝ չափոց մըն է, մարդոց հոգիին դիրտը խորաչափող: Սովորութիւն չունիմ անարժաններու մկրտութեան Յորդանանի օրհնեալ ջուր և սրբալոյս միւռնոն գործածելու: Հայ ժողովուրդը անսուրբ կը կոչէ իր երեխան, մինչև որ անուն մը չստանայ: Ժիշդ անոր համար, ծնունդէն ետք ոչ աւելի ուշ քան եօթներորդ օրը, պէտք էր մկրտել երեխան և անուն մը տալ անոր, որովհետեւ կը վախնան որ չար ոգիները կ'առնեն երեխան և իրենց ձագը կը դնեն տեղը: Նման սխալմունքով մըն է արդեօք որ անուն չունին դիմակաւորները, զբախտները բոլոր դժբախտներու մէջ:

Զաւակն եմ իմ ժողովուրդիս, խանձարուրս քակած օրէն: Ի՞նչ փոյթ

Թէ դժուար է բերել վատերը մարդկային ապրումներու հանդէսին: Հոգիս ունի յոյգեր, սիրոյ մագնիսը և պարիսպը՝ ցաւերու հեղեղին դէմ: Ի վերջոյ, պէտք է գիտնալ թէ մարդերը մահկանացու են երբ կու լան իրենց վիշտերը, հերոսներ՝ երբ գիտեն լալ ուրիշներու վիշտերը:

Հոս կ'ուզեմ անգամ մը ևս անդրադառնալ քանի մը անարի և վատ դիմակաւորներու փրարքին: Ռամկավար թերթերու մէջ, հրահանգովը անշուշտ իրենց դերին այլևս անարժան մարդուկներու, որոնք ծածկեցին իրենց ինքնու-թիւնը, ինքզինքնին փոխ տալով իրարու... Անշուշտ ծածկանունի գործա-ժուծիւնը հասկնալի է, երբ ինքզինքը ծածկելու ճիգը՝ պատշաճութեան սահ-մաններէն անդին անցնելով՝ կանգ չ'առնե՞ր մեղապարտ ծպտումներու առջև: Այդպիսիներ բացորոշապէս անբարոյ ընթացքի կը հետևին: Այս վերջին ձեռ-նածուռութիւնը ըրին վերոյիշեալ քանի մը թերթեր, որոնք համաձայնած եղեռ-նագործ ստախոսին հետ, վարկաբեկել փորձեցին Սրբոց Յակոբեանց Գահակալը հանրային կարծիքին առջև: Մարդու մը դէմ, որուն ոտքերը լգեցին տարինե-րով, զայն իրենց հետ ունենալու համար: Դիմակաւորուելու արարքը իր խոր-քին մէջ բողբոջիւն է, որովհետև բոլոր միայն օրինաւոր ճամբաներէն քայլել կը խուսափին: Այդպիսիներուն խօսքերը, խաւարին մէջէն լսուած հայրուհիներ լոկ, արժանի պէտք չէ նկատուէին անշուշտ որևէ ուշադրութեան և մօտե-ցումի, ինչպէս մօրուացած ճահիճներէն ցայտած կեղտեր, որոնց մարդ պիտի պժգար նոյնիսկ քար նետելէ:

Պիտի ուզէինք այս տողերուն մէջ կանգ առնել զլսաւորաբար երկու կէտերու առջև, որոնք մեր հանրային բարոյականին վերաբերեալ երկու ախ-տաւոր երևոյթներ կը մատնանշեն: Առաջինը այն է թէ, դեռ կը գտնուին մեր մէջ մարդեր՝ որոնք զոհնիկ և զձուձ կիրքերէ տարուած, կրնան բռնեցք բար-ձրացնել Ազգային Հաստատութեան և իր պետին դէմ, խորհելով թէ այդ կեր-պով մահացու հարուած մը տուած կ'ըլլան անոնց համբաւին: Հաստատութիւնը ներկայ պարագայի մէջ Միաբանութիւն, մըն է, հոգևոր սկզբունքներու վրայ հիմնուած մարմին մը, որուն բարոյականին ամենէն մեծարժէք կողմերէն մին իրեն համար իր անուան և կոչումին արդարացումը պիտի ըլլար իր կեանքին և գործունէութեան մէջ: Այդ Միաբանութիւնը իր բոլոր անդամներով, տարիներէ ի վեր խորհուրդի, խօսքի և գործի միասնականութեամբ, կ'ընէ իր կարելին, Աստուծոյ փառքին և ազգի պատուին համար անմահ նախնիքներէն ժառանգ-ուած և օրէնքի և աւանդութեանց ճամբով իրեն փոխանցուած դարաւոր և նուիրական այս Տունը պահպանելու և աւելի բարգաւաճ վիճակի մէջ դնելու համար՝ իր ժողովուրդի զգուանքին և օտարներու յարգանքին առջև:

Երկրորդ կէտը, որուն քանի մը բաւերով միայն պիտի ուզէինք անդրա-դառնալ, անպատասպար զրպարտութեան այն յամառ և յիմար ոգին է, որ ա՛լ արուեստ դարձեր է կարծես այս թնճկոտած միաքերուն համար: Այս մարդիկ ինչպէ՞ս կը ծածկեն ստուգութիւններ և անոր փոխարէն կը փռեն ու կը տարա-ծեն ինչ որ սուտ է և խաբէութիւն: Ողջիտ ընթերցողներ կրնան հասկնալ թէ ինչպիսի՞ նկարագրով մարդոց հետ է մեր գործը: Մուծին մէջէն դաւող մարդեր, որոնք չեն համարձակիր խաւարէն, որ իրենց հոգիին մթնոլորտն է, դուրս գալ,

ԲԱՐԵԿԱՐԳՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՑ. ԵԿԵՂԵՑԻՈՑ

Գ.

ԺԱՄԵՐԳՈՒԹԵԱՆ ԿՐՃԱՏՄԱՆ ՀԱՐՑ

Մեղի և անոնց համար, որոնք համաժողով են «Սիոն»ի անցեալ Դեկտեմբեր ամսոյ թիւին մէջ լուր օրերու ժամասացութեանց անդանցառելի նկատուելու մասին յայտնուած տեսութեանց, խօսք անգամ կարելի չէ ընել ուրեմն միայն Շաբաթ և Կիրակի առաւօտներն ու երեկոները ժամերգութիւն կատարելու համար: Եկեղեցին, «Տուն Աստուծոյ», «Տուն աղօթից», բաց պէտք է լինի օրն ի բուն: Ժողովուրդ լինի կամ ոչ՝ կանոնական պաշտամունքը առաւօտ և երեկոյ պէտք է տեղի ունենայ անխափան: Ինչպէս դիշերն ամբողջ, նոյնպէս ցերեկին, աստուածային խորանին առջև պէտք է նշուի անշէջ կանթեղը: Ու ունէ մէկը, աղօթաւոր կամ ուխտաւոր, որ օրուան այս կամ այն ժամուն իղձը կամ ազդուժը կ'ունենայ մտնելու անոր նուիրական դռնէն ներս, ի խորոց սրտէ խօսելու համար ընդ Աստուծոյ, պէտք չէ բնաւ փակ դռնէ դայն իր առջև: Եւ իրաւունք ունենայ նոյնիսկ պահանջելու որ, մեծ եկեղեցիներուն մէջ մանաւանդ, ժամէն ներս կամ դուրսը, ժամատան մէջ, գտնուի միշտ կրօնի պաշտօնեայ մը, ի հարկին առաջնորդելու համար զինքը աղօթքի կամ զոհացում տալու համար իր ուխտաւորական կարիքներուն: Այսպէս է ցարդ միւս հին եկեղեցիներուն, մասնաւորաբար Լատինականին մէջ, ու մինչև կէս դար առաջ և աւելի յետոյ ևս այսպէս էր նաև մեր մէջ, երբ դեռ չէր խանգարուած հին այն բարի կարգը, որ կը պարտադրէր քահանաները զիշեր և ցերեկ հերթով սպասել եկեղեցւոյ շրջափակին մէջ, ի ժամու և ի տարածամու հասնելու համար հաւատացեալներու պէտքերուն:

Ո՛չ թաւրոն է եկեղեցին և ո՛չ լսարան, ուր շարթուան չորս կամ հինգ օրերը սարդը իր աստայնը հրաւէ, և ուր՝ կրօնքի զաղափարին դէմ ընչացք քերող մարդիկ օր մըն ալ ելլեն առաջարկելու որ պաշտամունք չեղած օրերը ուրիշ կարգի հաւաքումներ սարքուին: Աղօթարան և սրբալայր է ան, «Կեր-

վախալով» որ իրենց անունը և ինքնութիւնը բաւական պիտի ըլլար հրապարականախատ նշաւակուծի առարկայ ընելու գիրենք: Սակայն մենք զիտենք այդ անուններու տէրերը և պիտի բսենք շուտով իրենց մասին անհրաժեշտը:

Ահա մեր այսօրուան սերունդը:

Կեցած եմ աւագի ծովին եզերքը, որ մեր այսօրուան արտասահմանն է ու կը դիտմմ հովին խաղերը, որ կը բարձրացնէ աւագը, ամպ կը շինէ, յետոյ կը թափէ վար, ծփանք կու տայ և ալիքի պէս կ'օրօրէ անապատին մէջքը, ապագայ դերեզմաններ թաղելով իր կոհակներուն ներքև:

Ե.